

de kommunale Raad, som naar det gjælder Valg til Rigsdagen. Er man paa det Rene med, at man tør have en saadan Tiltro til Statsborgerne i Almindelighed, da tør det antages, at man ogsaa er paa Lovforslagets Side; er man imidlertid af en anden Mening, da tror jeg, at denne Mening, denne Anskuelse er rodfæstet hos det enkelte Medlem paa en saadan Maade, at jeg i alt Fald ikke vilde være istand til at faa denne Anskuelse forandret, selv om jeg søgte en yderligere Motivering af Forslaget end den, der alt foreligger i Udvalgets Betænkning. Jeg skal kun bemærke, at Flertallet i Udvalget har sluttet sig om Lovforslaget, saaledes som det er forelagt, kun med en lille Ændring; altsaa Forslagets Grundtanke er godkjendt af Mænd, af hvilke ialt Fald de Allersfleste have en meget lang Erfaring som Medlemmer af de kommunale Raad, hvorom der er Tale. Det sætter jeg stor Pris paa for mit eget Bedkommende som Forslagsstiller, men jeg sætter tilvisse ogsaa megen Pris derpaa for en heldig Gjennemførelse af Sagen selv; thi Spørgsmaalet, hvorom det drejer sig, har derved faaet en Anerkjendelse, som jeg haaber skal have Betydning for den fornødne Tilslutning til Lovforslaget paa dets videre Gang. Med disse Bemærkninger skal jeg iøvrigt henvisse til Flertallets Udtalelse om Sagen i Betænkningen. Med Hensyn til Mindretallets Stilling skal jeg kun angaaende det Tilbud, som omtales i Betænkningen at være gjort Flertallet, bemærke, at selv om dette Tilbud i Realiteten havde været et saadant, at der havde kunnet være Dpfordring for Flertallet til at overveie, hvorvidt man kunde gaa ind paa en saadan Overenskomst, vilde Tilbudet efter den Maade, hvorpaa det er kommet frem, dog ikke være skiftet til at have en saadan Følge. Det er nemlig kommet frem fra nogle enkelte af Lovens Modstandere, men man ser, at et æret Medlem af Udvalget, som jeg tillader mig at betragte som Repræsentant for en vis bestemt Del af Lovens Modstandere, ligesom ogsaa, hvad man nærmere har faaet Forklaring

over i Udvalget af Ministeren, Regjeringen ikke har kunnet adoptere et saadant Tilbud, og endda maa dertil føies, at de ærede Medlemmer, der have gjort det, kun have gjort det som noget Subsidiært, som Noget, de kunde drages med til, medens deres hele principale Stilling er det nu Bestaaende. Under saadanne Omstændigheder kan det vel refereres, at en saadan Smøbekommen er gjort, men jeg gjentager det, selv om Tilbudets Realitet havde været skiftet til at drage Flertallet videre, har det efter den Maade, hvorpaa det er kommet frem, ikke kunnet have en saadan Følge. Der er af det ærede Mindretal, forekommer det mig, fremført Bemærkninger, som tyde paa, at Lovforslaget maa være blevet misforstaaet. Der tales nemlig om, at man vil overlade Bestyrelsen af de kommunale Anliggender til dem, der bære den mindste Del af Skattebyrden. Det er jo slet ikke Lovforslagets Tanke. Lovforslaget gaar jo aldeles ikke ud paa at indskrænke Valgbarhedsænsus saaledes, at det kun er dem, der svare den mindste Skat, der skulle vælge til Kommunalraadet. Saalidt som Lovforslaget gaar ud derpaa, saalidt vil det efter vor hele Erfaring i disse Forhold blive Følgen deraf, at noget Saadant eller noget Egnende vil blive Tilfældet. Vor Erfaring haade med Hensyn til de kommunale Raad i flere Tilfælde, som det ogsaa er antydet af Mindretallet, og navnlig da med Hensyn til Rigsdagsvalgene, taler afgjort for en anden Dpfattelse. Jeg tror navnlig, at det ogsaa vil gjøre sig gjældende ved Valgene til de kommunale Raad, saameget mere som vi maa erindre, hvad tidligere Udvalg og Udtalelser her om den samme Sag ogsaa have lagt Bægt paa, at Dietløsheden er en meget betydelig Valgbarhedsænsus. Jeg har altsaa her villet fremhæve den Misforstaaelse, som det forekommer mig, at det ærede Mindretal har gjort sig skyldigt i med Hensyn til, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Iøvrigt skal jeg afvente den nærmere Debat om Spørgsmaalet for at erfare, hvorvidt man til-